

Kuva: Seppo Tuominen

Luonnehdinta

Luontotyyppiin sisältyy puustoisia soita, kuusi- tai lehtipuuvaltaisia korpia, mäntyvaltaisia rämeitä sekä näiden ja nevojen yhdistelmiä (nevakorvet ja nevarämeet). Osa puustoisista suotyypeistä luetaan muihin luontodirektiivin luontotyyppihin. Kangasrämeet ja -korvet luetaan 'luonnonmetsiin', lehtokorvet 'lehtoihin', lettokorvet ja -rämeet 'lettoihin' ja puustoiset luhdat 'metsäluhtiin'. Luontotyyppiin esiintyvät voivat sijaita erillisinä, esim. mineraalimaan suopainanteissa ja juoteissa sekä purojen varsilla, tai ne voivat olla osana laajempaa suoyhdistymää. Puustoiset suot ovat vallitsevasti mätäspintaisia, tai mätäspinta ja kostea välipinta ja/tai märkä rimpipinta vuorottelevat. Puuston latvuspeittävyys vaihtelee suuresti. Myös suokasvillisuus vaihtelee muun maassa esiintymän vesitalouden ja ravinteisuuden, mätäs-, väli- ja rimpipinnan osuuskien ja puuston tiheyden mukaan. Suomessa käytössä olevan kasvitieteellisen suoluokituksen suotyypeistä tähän luontotyyppiin voidaan lukea noin kolmekymmentä erilaista suokasvillisuustyyppiä.

Luontotyyppiin luonnontilaisuuden kannalta keskeisiä piirteitä ovat ojittamattomuus, vesitalouden ja turpeenmuodostuksen häiriöttömyys, puustorakenteen luonnontilaisuus (puulajisuhteet, ikä- ja kokoluokkajakauma, lahoppuun määrä) sekä suokasvillisuuden vallitsevuus.

Levinneisyys

Puustoisia soita esiintyy koko maassa puuttomia tunturien paljakka-alueita lukuun ottamatta. Erityyppisten

puustoisten soiden esiintymisessä on alueellisia painopisteitä.

Nykytila ja uhkatekijät

Puustoisten soiden levinneisyysalueessa ei ole tapahtunut muutoksia, mutta luontotyyppiin pinta-ala on pienentynyt ja jäljellä olevien esiintymien luonnontilaisuus on heikentynyt erityisesti maan etelä- ja keski-osissa. Luontotyyppiin tilaa ovat heikentäneet erityisesti ojitukset metsätalouden tarpeisiin sekä muut metsätaloustoimenpiteet (hakkuut, taimikonhoito, harvennukset ja keinollinen uudistus). Metsätaloustoimenpiteet ovat kohdistuneet myös moniin ojittamattomiin puustoihin soihin, etenkin korpiin ja runsaspuustoisimpiin rämeisiin. Hakkuiden ympäröimät pienialaiset puustoiset suot ovat muuttuneet pienilmastoltaan. Luontotyyppiin määrään ja luonnontilaan ovat vaikuttaneet myös peltonraivaus, rakentaminen (mm. tieverkostot), purojen perkaukset ja paikoin myös pohjavedenotto. Luontotyyppiin tila on selvästi parempi Pohjois-Suomessa, jossa ojitukset ja muu maankäyttö on ollut vähäisempää kuin Etelä-Suomessa.

Nykyisin uudisojitukset ovat käytännössä loppuneet ja osaa ojittamattomista korvista sekä kitu- ja joutomaiden rämeistä turvataan metsälain erityisen tärkeinä elinympäristöinä. Luontotyyppiin pinta-alan ei enää arvioida vähenevän samassa määrin kuin ennen, mutta edelleen metsätaloustoimet, kunnostus- ja täydennysojitukset sekä muu vesitalouteen vaikuttava maankäyttö uhkaavat heikentää luontotyyppiin luonnontilaa.